

Arrest

nr. 253 353 van 22 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrees staatsburger te zijn geboren te Adi Kublo, in zoba Debub nabij Dbwarba. Toen u twee jaar oud was bracht uw vader het gezin naar Harar, Ethiopië. U kreeg er een opleiding tot verpleegster. Na de onafhankelijkheid van Eritrea, in 1993, keerde u terug naar Eritrea. U verbleef in Assab en werkte er voor een ngo. In 1997 keerde u opnieuw terug naar Ethiopië, waarna u in 1998 werd gedeporteerd samen met uw moeder, zus en broer. Bij uw deportatie werd u in eerste instantie in Massawa ondergebracht. Omwille van het grensconflict verhuisde u daarop een maand later naar Asmara. U bleef meer dan twee jaar in Asmara. U werd opgeroepen om deel te nemen aan een militaire training maar u weigerde dit omwille van uw religie, u behoort namelijk tot de Pinksterkerk. U werd vervolgens samen met uw zus omwille van uw religie opgepakt en bleef acht maanden in detentie.

Nadat u kon ontsnappen ging u naar Assab, waar u verbleef tot 2006. In 2006 verliet u uiteindelijk Eritrea opnieuw. Voor uw vertrek verbleef u een maand in Mendefera om er iemand te contacteren die u het land kon uitbrengen. U ging in eerste instantie naar Soedan. U verbleef er bij andere vluchtelingen in Khartoum. U verbleef er al die tijd illegaal. In 2010 keerde u terug naar Ethiopië uit schrik voor een deportatie naar Eritrea vanuit Soedan. U woonde er in Addis Abeba en Gondar. In december 2013 verliet u Ethiopië om naar Europa te reizen. U reisde met een Ethiopisch paspoort met Duits visum per vliegtuig naar Duitsland. U reisde daarop verder naar Zweden, waar u drie maanden verbleef en een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd daarop echter door de Zweedse autoriteiten per vliegtuig teruggestuurd naar Duitsland, alwaar u eveneens in mei 2014 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uw verzoek om internationale bescherming werd er afgesloten met een negatieve beslissing. U reisde vervolgens in oktober 2018 verder naar België, waar u op 07 november 2018 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een originele nationaliteitsverklaring van de Eritrese ambassade in Duitsland; een kopie van de militaire kaart van uw broer; een kopie van de identiteitskaart van uw moeder en van uw zus; een kopie van uw doopcertificaat; foto's waarbij u te zien bent bij een samenkomst van de ngo Compassion, een Zweedse Pinksterkerk in Assab; een origineel medisch attest dat u een besnijdenis type 2 onderging; een originele lidkaart van Gams; documenten waaruit blijkt dat u een behandeling ontvangt voor uw ogen; een attest dat aantoonde dat u psychologisch wordt opgevolgd in België en dat u ook gedurende uw verblijf in Duitsland psychologische begeleiding kreeg; alsook een attest uit Duitsland waarbij u doorverwezen wordt voor een behandeling voor uw depressieve symptomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging in Eritrea omwille van uw religie. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit.

Allereerst wordt er op gewezen dat uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd afgesloten met een negatieve beslissing omdat er geen geloof werd gehecht aan uw Eritrese nationaliteit. De Duitse asielinstanties concludeerden dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt. Zij argumenteren dat u geen documenten neerlegde die het verlies van uw Ethiopische nationaliteit, die u verkreeg bij geboorte, aantonen en dat uit niets blijkt dat u de Eritrese nationaliteit zou hebben verworven. Zij argumenteren verder dat u het recht op de Ethiopische nationaliteit niet verloor en dat u met een Ethiopisch paspoort naar Duitsland reisde. Het gegeven dat de Duitse asielinstanties reeds concludeerden tot de ongeloofwaardigheid van uw Eritrese nationaliteit zorgt er voor dat uw huidige verklaringen reeds met enige scepsis worden benaderd.

Ook voor de Belgische asielinstanties kon u niet overtuigen wat betreft uw nationaliteit en uw levensloop. U geeft namelijk blijk van een gebrek aan medewerking om een volledig en correct zicht te verschaffen in uw levensloop, wat uw algehele geloofwaardigheid reeds ernstig aantast.

U legt verregaand afwijkende verklaringen af omtrent uw verschillende verblijfplaatsen wat er voor zorgt dat de geloofwaardigheid van een langdurig verblijf in Eritrea en van uw Eritrese nationaliteit wordt ondermijnd. Vooreerst verklaarde u gedurende uw verblijf in Duitsland en uw verzoek om internationale bescherming aldaar maximaal twee jaar in Eritrea te hebben verbleven (zie asioldossier Duitsland toegevoegd aan administratief dossier).

U verklaart er op tweejarige leeftijd naar Ethiopië, Harar, te zijn verhuisd en vervolgens in 1999 gedeporteerd te zijn geweest naar Eritrea, maar er reeds in 2000 weer te zijn vertrokken om daarna tot 2013 opnieuw in Ethiopië te verblijven. Dit stemt allerm minst overeen met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, waar u beweert ook tussen 1993 en 1997 in Eritrea te hebben verbleven en daarenboven na uw deportatie tot 2006 nog in Eritrea te hebben gewoond. Bovendien wijken uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal eveneens af van wat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde. Daar vermeldde u namelijk evenmin enig verblijf in Eritrea tussen 1993 en 1997 en gaf u eveneens aan al in 2000 naar Ethiopië te zijn teruggekeerd. Verder komt nergens in uw verklaringen in Duitsland of voor de Dienst Vreemdelingenzaken een verblijf in Soedan naar voren. **Hieruit kan enkel worden besloten dat u er niet in slaagt enig zicht te bieden op uw verschillende verblijfplaatsen vooraleer u naar Europa reisde.** Dat u hieromtrent dergelijk tegenstrijdige verklaringen aflegt toont aan dat u niet alles in het werk stelt om het Commissariaat-generaal een duidelijk zicht te bieden op uw levensloop, wat in strijd is met de houding van iemand op zoek naar internationale bescherming uit vrees voor vervolging in zijn land van nationaliteit, dan kan namelijk worden verwacht dat u eerder alles in het werk stelt om de asielinstanties een duidelijk zicht te bieden op uw achtergrond. Dergelijke inconsistente verklaringen komen dan ook allerm minst uw verklaringen omtrent uw nationaliteit ten goede aangezien u er niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen wanneer u precies in uw land van nationaliteit zou hebben verbleven.

U doet daarenboven geen enkele inspanning om uw inconsistente verklaringen te verduidelijken. Wanneer u wordt gewezen op de verregaande verschillen doorheen uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen, komt u niet verder dan te ontkennen dat u tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd. Ter verklaring voor de fouten die gedurende uw procedure voor de Duitse asielinstanties zouden zijn geslopen schuift u de verantwoordelijkheid af op de tolk en geeft u aan dat hij degene was die er voor zorgde dat u er een negatieve beslissing ontving (notities persoonlijk onderhoud dd 31.01.2020 (verder CGVS I) p.16 en notities persoonlijk onderhoud dd 29.09.2020 (CGVS II) p.9). Waar u gewezen wordt op de verschillen tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en deze voor de Dienst Vreemdelingenzaken komt u niet verder dan te beweren dat dit op een misverstand berust. U verklaart dat u het er over uw periode in Asmara had en niet over uw verblijf in Eritrea in het algemeen (CGVS I p.9). Uit de vraagstelling bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter duidelijk dat u er stelde in 2000 teruggekeerd te zijn naar Ethiopië (verklaringen DVZ vraag 10). Hoewel u verklaart dat u er slechts een beperkt aantal vragen werd gesteld en dat u enkel heeft geprobeerd het uit te leggen kan niet gesteld worden dat u niet in de mogelijkheid was om vrijuit uw verschillende verblijfplaatsen te verduidelijken. Uw onwil om het Commissariaat-generaal een duidelijk beeld te geven op uw achtergrond blijkt eveneens uit het gegeven dat u niet open bent over uw eerdere verklaringen. Wanneer u wordt gevraagd of u dezelfde informatie heeft opgegeven gedurende uw eerdere verzoeken om internationale bescherming geeft u aan hetzelfde te hebben verklaard en ontkent u telkenmale hier andere verklaringen over te hebben afgelegd. Zelfs wanneer u er wordt op gewezen dat wij over uw eerdere verklaringen in Duitsland beschikken laat u na het verschil in uw verklaringen te verduidelijken. Wanneer u hier attent op wordt gemaakt verwijst u enkel naar uw verklaringen over uw echtgenoot en de zoon die u onder uw hoede zou hebben gehad, zonder in te gaan op het verschil in verblijfplaatsen dat u heeft opgegeven (CGVS II p.5). U beweert daarenboven dat u in Duitsland niet in detail naar uw verschillende verblijfplaatsen werd gevraagd, terwijl dit strookt met het verslag van uw procedure in Duitsland ter beschikking van het Commissariaat-generaal (CGVS II p.9). Waar u psychologische problemen aanhaalt ter verklaring voor het feit dat u moeite hebt op zich alles correct te herinneren (CGVS II p.3) neemt dit niet weg dat u in staat zou moeten zijn om consequent de grotere episodes en belangrijke ervaringen in uw persoonlijke leven correct weer te geven.

Ook over andere aspecten van uw persoonlijke levensloop legt u tegenstrijdige verklaringen af wat er opnieuw voor zorgt dat dient geconcludeerd te worden dat u tracht de asielinstanties te misleiden. U slaagt er niet in eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot uw echtgenoot. Voor het Commissariaat-generaal verklaart u nooit gehuwd te zijn geweest maar dat u voordien de naam van degene die uw visum had opgemaakt had opgegeven als uw echtgenoot (CGVS II p.7). Dit wijkt verregaand af van verschillende van uw eerdere verklaringen. U beweert bij uw eerste interview in België te hebben verklaard dat u gescheiden was, dit blijkt echter niet in uw dossier. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u nog steeds aan met deze man gehuwd te zijn (verklaringen DVZ vraag 15) en noemt u een andere smokkelaar die u uw reisdocumenten zou hebben bezorgd (verklaringen DVZ vraag 36). Ook uit uw verklaringen in Duitsland blijkt niet dat deze man de smokkelaar zou zijn waar u mee gereisd heeft en niet uw echtgenoot. U zou in Zweden met hem herenigd zijn geweest en samen zijn teruggestuurd naar Duitsland. Ook hieruit blijkt uw onwil om de asielinstanties een volledig beeld te verschaffen op uw achtergrond.

U geeft daarnaast aan een kind onder uw hoede te hebben gehad in Eritrea, namelijk de zoon van een overleden zus. Ook dit komt pas in het tweede persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal naar boven terwijl ook een dergelijk gegeven een essentieel onderdeel uitmaakt van uw leven. Bovendien zorgt deze verklaring voor nog verdere tegenstrijdigheden met uw andere verklaringen. U verklaart dat uw verklaringen omtrent uw zoon het enige is wat afwijkt met uw verklaringen voor de Duitse asielinstanties. Uit uw dossier voor de Duitse asielinstanties blijkt echter niet dat u deze zoon er heeft vermeld, hoewel daar expliciet gevraagd werd of u al dan niet kinderen heeft. U gaf dit evenmin aan gedurende uw eerste persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal, noch gedurende uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Gedurende uw eerste persoonlijk onderhoud brengt u hem niet ter sprake en verklaart u slechts één broer en één zus te hebben die beiden in Eritrea verblijven (CGVS I p.20). U geeft niet aan ook een overleden zus te hebben. Enkel bij de Dienst Vreemdelingenzaken noemt u nog een overleden zus, maar zij zou pas in 2013 zijn overleden (vragenlijst DVZ vraag 17), terwijl zijn moeder reeds in 2004 of 2005 zou zijn overleden (CGVS II p.5). Bij de Dienst Vreemdelingen zaken geeft u niet aan enige kinderen onder uw hoede te hebben (vragenlijst DVZ vraag 16). Uw rechtvaardiging voor het niet vermelden van deze essentiële persoon in uw leven doet eveneens de wenkbrauwen fronsen. U verklaart het niet meer te hebben aangehaald omdat hij nu reeds meerderjarig zou zijn en het dus geen zin heeft aangezien u niet meer met hem herenigd kan worden (CGVS II p.5). Dergelijke verklaringen wijzen op een uiterst opportunistische kijk op de asielprocedure en ondermijnen de ernst van de door u voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verder zijn ook uw verklaringen met betrekking tot deze zoon onder uw hoede niet consequent te noemen en ondermijnen die verder de geloofwaardigheid van de levensloop zoals u die voorstelt. U verklaart hem sinds het overlijden van uw zus, in 2004-2005, onder uw hoede te hebben gehad en dat hij bij u bleef tot aan uw vertrek naar Europa (CGVS II p.5), om verder aan te geven dat hij niet met u meeking naar Ethiopië in 2006 maar steeds in Eritrea is gebleven (CGVS II p.6). Opmerkelijk in deze is eveneens dat u verklaart hem vaak te hebben gebeld eens u in Ethiopië verbleef (CGVS II p.6), dit terwijl lange tijd geen officiële communicatiekanalen mogelijk waren tussen beide landen tenzij via niet-officiële telefoonlijnen, wat u niet als dusdanig aangeeft (CGVS – COI Focus, Ethiopië, situatie van Eritreeërs in Ethiopië – 21.01.2015).

Uit het bovenstaande kan dan ook enkel geconcludeerd worden dat u geen enkel zicht biedt op uw levensloop voor uw komst naar Europa en dat u niet de minste inspanning levert om dit te verduidelijken, wat de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging en uw Eritrese nationaliteit, waar deze vrees uit voortvloeit, reeds ondermijnt.

Vervolgens zijn uw verklaringen omtrent de manier waarop u uw Eritrese nationaliteit zou hebben verkregen niet van die aard dat zij overtuigend kunnen aantonen dat u deze nationaliteit bezit. U verklaart naast uw deelname aan het referendum voor de onafhankelijkheid van Eritrea niets anders te hebben ondernomen om de Eritrese nationaliteit te verkrijgen, u verklaart dat stemmen in dit referendum voldoende was om de Eritrese nationaliteit aan te nemen (CGVS I p.15-16). **De verklaringen die u aflegt met betrekking tot het onafhankelijkheidsreferendum zijn echter niet in overeenstemming met de objectieve informatie hieromtrent beschikbaar bij het Commissariaat-generaal.** U verklaart niet eenduidig voorafgaand aan dit referendum zich te hebben laten registreren om aan dit referendum deel te nemen. Bij uw eerste persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat de Eritrese gemeenschap gekend was en dat u zelf uitgenodigd werd om aan dit referendum deel te nemen (CGVS I p.15). Gedurende uw tweede persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal verklaart u slechts nadat de vraag u verschillende keren werd herhaald dat u zich ging registreren om te stemmen (CGVS II p.11). U geeft daarbij niet aan enige documenten te hebben ontvangen om aan te tonen dat u zich had opgegeven om in dit referendum te stemmen, u verklaart dat u enkel gedurende het referendum uw identiteitskaart heeft ontvangen (CGVS II p.11-12). Uit landeninformatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier ('Human Rights Watch – The conflict between Eritrea and Ethiopia – 2003' en 'extract Eritrea – The Eritrean referendum') blijkt echter dat iedereen die aan dit referendum wenste deel te nemen over een registratiekaart en een identificatiekaart als Eritreeër (waarvoor voordien enige formulieren dienden te worden ingevuld om de Eritrese afkomst aan te tonen) diende te beschikken. **Het gegeven dat u niet op de hoogte bent van het exacte verloop van dit referendum en u geen van deze documenten zou hebben verkregen ondergraaft uw verklaring persoonlijk aan dit referendum te hebben deelgenomen en op die manier de Eritrese nationaliteit te zijn toegekend.** Bovendien blijkt uit landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (FMRS report – Refugees and asylum seekers from mixed Eritrean-Ethiopian families in Cairo, the son of a snake is a snake – juni 2006) dat in 1996 tussen beide landen werd overeengekomen dat men diende aan te geven welke nationaliteit men verkoos.

Zodoende zou u bij uw terugkeer uit Eritrea naar Ethiopië in 1997 gevraagd moeten zijn om uw nationaliteit te kiezen, waar nergens in uw verklaringen sprake van is. Uiterst opvallend hierbij is bovendien uw verklaring voor de Duitse asielinstanties niet te weten of u nu over de Eritrese of Ethiopische nationaliteit beschikt. Indien u uw vrees voor vervolging baseert op het feit dat u vreest naar Eritrea terug te worden gestuurd is het uiterst opmerkelijk dat u niet steeds duidelijk voor ogen zou hebben gehad of u nu de Eritrese of Ethiopische nationaliteit heeft.

Daarnaast kan u op basis van uw verklaringen omtrent de documenten waarover u beschikte in Eritrea en Ethiopië niet overtuigen de Eritrese nationaliteit te dragen. U verklaart enkel bij uw terugkeer naar Ethiopië na uw verblijf in Soedan, met name in 2010 toen u er zich als vluchteling liet registreren in het vluchtelingenkamp van Shiraro, over enige verblijfsdocumenten in Ethiopië te hebben beschikt. U zou een gele vluchtelingenkaart hebben verkregen die om de drie maanden diende vernieuwd te worden (CGVS I p.18). Voordien zou u steeds met uw Ethiopische identiteitskaart in Ethiopië hebben kunnen verblijven. **Hoewel deze gele vluchtelingenkaart het enige document zou zijn geweest waar u over beschikte slaagt u er niet in hier eenduidige verklaringen over af te leggen, wat de ongeloofwaardigheid van uw administratieve situatie aantoont.** Waar u enerzijds verklaart deze gele kaart bij uw deportatie vanuit Ethiopië naar Eritrea te hebben ontvangen (CGVS I p.13), verklaart u later geen documenten te hebben ontvangen bij uw deportatie naar Eritrea (CGVS II p.12) en dat u steeds enkel verwees naar de gele vluchtelingenkaart die u had toen u als Eritrese vluchteling terugkeerde naar Ethiopië (CGVS II p.13). Verder blijkt uit de toegevoegde informatie dat wel degelijk tijdelijke gele verblijfskaarten werden verstrekt bij deportaties vanuit Ethiopië naar Eritrea, maar enkel aan degenen die bij hun aankomst in Eritrea hun banden met het land niet konden aantonen. **Ook het gegeven op zich dat u bij uw terugkeer naar Ethiopië vanuit Soedan enkel over een dergelijke gele vluchtelingenkaart zou hebben beschikt is weinig geloofwaardig.** U zou er geen stappen hebben ondernomen om uw verblijf er te legaliseren en zo goed als steeds illegaal zijn geweest (CGVS I p.19 en CGVS II p.14). U verklaart enkel de eerste drie maanden na uw terugkeer naar Ethiopië deze vluchtelingenkaart te hebben bezeten maar die daarna niet meer te zijn gaan verlengen, terwijl u drie jaar in het land verbleef. Dit blijft opmerkelijk aangezien u reeds een groot deel van uw leven reeds in dat land had verbleven. Dat u geruime tijd in een dergelijk precarie positie zou blijven zonder ook nog maar een begin te stellen om dit aan te pakken is weinig waarschijnlijk. Temeer u in een dergelijke situatie net meer risico liep om naar Eritrea teruggestuurd te worden. Dit is des te opmerkzaam gezien uw verklaring voor uw vertrek uit Ethiopië in 2010 voor meer dan drie maanden een goede job te hebben gehad, u werkte er voor een dokter (CGVS II p.19). Dit terwijl u verklaart over geen enkel legaal document te hebben beschikt in Ethiopië, u had enkel uw schoolcertificaat en uw verblijfskaart als vluchteling was al verlopen (CGVS II p.19-20). Uit de toegevoegde informatie blijkt echter dat de nodige verblijfsdocumenten werden gevraagd alvorens men in Ethiopië kon werken, en dit al zeker als u verklaart dat het net een goede job betrof waarvan uw werkgever u op eigen initiatief zelf terug had benaderd. Anderzijds zou u in Assab niet in de mogelijkheid zijn geweest om een job te vinden. U zou er zes jaar verbleven hebben en verklaart over deze zes jaar enkel naar de kerk te zijn gegaan en mensen in de privé-sfeer te hebben geholpen, zonder veel inspanningen te leveren een effectieve job te vinden aangezien u niet van plan was zich permanent in het land te vestigen (CGVS II p.17, 19 en 23-24). Dat u in Ethiopië zonder legale documenten verklaart een goede job te hebben uitgeoefend terwijl u in Eritrea, het land van uw vermeende nationaliteit, zich niet eens de moeite getroostte om nog maar naar een job te zoeken bevestigt het Commissariaat-generaal in haar vermoeden dat u over de Ethiopische en niet de Eritrese nationaliteit beschikt.

Waar u wel enige verklaringen aflegt over zowel Asmara en Assab en op de hoogte blijkt van de situatie en de sociale context van Eritrea staat dit niet in de weg dat u over de Ethiopische en niet de Eritrese nationaliteit zou beschikken. Een verblijf in Eritrea verhindert namelijk niet dat u over de Ethiopische nationaliteit zou beschikken. Daarenboven verklaart u grotendeels in Assab te hebben verbleven, een stad die er om bekend staat veel Ethiopiërs te huisvesten. Volgens landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (Reliefweb – Eritrea-Ethiopia: IRN Focus on Assab – 05.06.2000) was ten tijde van de Eritrese onafhankelijkheid 70% van de bevolking van Assab Ethiopisch. Hoewel tussen 1991 en 1997 een ware exodus van Ethiopische onderdanen uit de stad plaatsvond – wat opmerkelijk genoeg overeenstemt met de periode waarin u verklaart voor het eerst Eritrea te hebben verlaten – bleven de Ethiopiërs een wezenlijk onderdeel van de populatie van Assab uitmaken. Ook uw gebruik van de term ‘habesha’ wijst er op dat u zich eerder met Ethiopiërs vereenzelvigt dan met de Eritrese bevolking. Wanneer u wordt gevraagd waarom u in Assab en meer bepaald in een bepaalde wijk van Assab ging vestigen, geeft u aan dat u er ging omdat daar veel ‘habesha’ woonden die u al van lang geleden kende (CGVS II p.17 en p.20).

Hoewel deze term zowel naar Ethiopiërs als Eritreeërs kan verwijzen blijft dit een opmerkelijke uitspraak van uw kant en duidt dit er eerder op dat u daarmee verwijst naar de Ethiopische aanwezigheid in de stad.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat de geloofwaardigheid van uw Eritrese nationaliteit te herstellen. De **identiteitsdocumenten van uw broer, uw moeder en uw zus** zijn niet in staat uw eigen Eritrese nationaliteit aan te tonen. Vooreerst blijkt uit geen enkel objectief element dat zij effectief familie van u zijn. Daarnaast vloeit uit het gegeven dat zij de Eritrese nationaliteit bekwamen niet automatisch voort dat ook u deze nationaliteit zou hebben aangenomen of een gelijkaardige levensloop zou hebben gekend. Zodoende is een weinig onderbouwde aanwijzing van de nationaliteit van mogelijke familieleden onvoldoende om uw eigen nationaliteit aan te tonen. Ook de **kopie van uw doopcertificaat** is niet in staat uw Eritrese nationaliteit aan te tonen. Vooreerst dient opgemerkt dat een doopakte een religieus document betreft afgegeven door een kerkelijke instantie, en geenszins een officieel document betreft - de door u neergelegde doopakte bezit dan ook geen bewijskracht voor wat betreft de door u beweerde nationaliteit die u zou bezitten. Het is daarbij opmerkelijk dat u dit doopcertificaat slechts in 2010 zou hebben laten opmaken, dit terwijl u zich op dat moment niet zelf in Eritrea zou hebben bevonden en zonder hier een aanwijsbare reden voor op te geven (CGVS I p.17). Voorts is het uiterst opmerkelijk dat, hoewel deze doopakte pas opgesteld en afgeleverd zou zijn in 2010, de datum die op deze akte vermeld staat, dezelfde datum betreft als de datum waarop u gedoopt zou zijn, namelijk 27/10/1974. Het is geenszins aannemelijk dat, indien deze akte werkelijk opgesteld zou zijn in 2010, deze datum niet vermeld wordt in de rechterbovenhoek van de doopakte, onder het nummer van de doopakte. Indien deze akte opgesteld zou zijn in 1974 - zoals de gegevens opgenomen in de akte doen uitschijnen, is het voorts geenszins mogelijk dat reeds gewag gemaakt wordt van de Eritrese nationaliteit. De door u neergelegde doopakte weet uw beweerde Eritrese nationaliteit derhalve niet aan te tonen. Zelfs het door u neergelegde **nationaliteitsattest van de Eritrese ambassade in Duitsland** is hier niet toe in staat. U verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dit attest verkregen te hebben op basis van de registratie van uw deelname aan het onafhankelijkheidsreferendum en op basis van de gegevens van uw ouders en uw broer en uw zus wiens identiteitskaarten u zou hebben voorgelegd (CGVS I p.5-6). Zoals hierboven gesteld wist u niet aannemelijk te maken zelf in dit referendum te hebben gestemd. Anderzijds geeft u bij uw tweede persoonlijk onderhoud aan, in tegenstelling tot uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, dat u dit attest verkreeg op basis van uw identiteitskaartnummer dat u doorgegeven werd door uw neef – uw neef zou hiertoe naar de bevoegde instanties zijn gegaan in Asmara, die hem het nummer van uw identiteitskaart zou hebben kunnen geven (CGVS II p.12). Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent afgelegd tijdens beide persoonlijke onderhouds, fundamenteel tegenstrijdig zijn. Daarenboven dient opgemerkt dat uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat Eritrese ambassade een dergelijke nationaliteitsverklaring reeds afleveren op basis van een verklaring van drie getuigen, hetgeen fundamentele twijfels oproept met betrekking tot de betrouwbaarheid van dergelijke nationaliteitsverklaring. Voorts is het geenszins inzichtelijk wat voor soort nader onderzoek er ten grondslag heeft gelegen aan de afgifte van de nationaliteitsverklaring, noch kan enigszins afgeleid worden op welke getuigen de verklaring betrekking heeft en verklaarde u geen enkel brondocument neergelegd te hebben met een identificerend karakter (u verklaarde immers enkel kopieën van identiteitskaarten van derden – van wie u verklaarde dat het uw ouders, broer en zus waren – te hebben neergelegd wanneer u dit document aanvraag bij het Eritrees consulaat te Frankfurt), bevat het door u neergelegde document geen pasfoto, en verschilt de opgegeven geboorteplaats (Asmara) van de geboorteplaats die u zelf opgeeft voor de Belgische asielinstanties (Adi Kublo). Gegeven bovenstaande vaststellingen, kan deze door u voorgelegde nationaliteitsverklaring niet als een bewijs beschouwd worden voor de door u voorgehouden Eritrese nationaliteit. Voorts dient herinnerd aan de vaststelling gemaakt door de Duitse asielinstanties – die evenmin geloof hechtten aan de door u voorgehouden Eritrese nationaliteit – namelijk dat u het recht op de Ethiopische nationaliteit niet verloor en dat u met een Ethiopisch paspoort naar Duitsland reisde. De **foto's op een bijeenkomst van een Pinksterkerk** zijn evenmin in staat om aan te tonen dat u over de Eritrese nationaliteit beschikt. Nergens op deze foto's valt af te leiden waar deze precies zijn genomen of wat de strekking van de samenkomst precies inhoudt. Daarenboven valt aangezien u er niet in slaagt aan te tonen over de Eritrese nationaliteit te beschikken ook het gegeven dat u vervolging vreest omwille van uw Pinkstergeloof weg.

Ook uw verklaringen omtrent uw psychologische toestand en de medische attesten die u hiertoe neerlegt bieden onvoldoende verschoning voor uw gebrek aan overtuigingskracht wat betreft uw Eritrese nationaliteit. Het gegeven dat u psychologische opvolging krijgt, depressieve symptomen zou vertonen en een gebrekkig geheugen zou hebben verklaren onvoldoende de verregaande tegenstrijdige

en incoherente verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de documenten in uw bezit. De behandeling die u ontvangt voor uw ogen betreft verder een puur medisch probleem. Deze ingeroepen medische redenen houden geen verband met de criteria bepaald zoals in de Conventie van Genève en kunnen bijgevolg evenmin aanleiding geven tot internationale bescherming. **Waar u documenten neerlegt omtrent uw besnijdenis kan ook dit gegeven niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming.** U haalt hier geen concrete vrees bij aan bij een terugkeer naar uw regio van herkomst. U verklaart enkel dat u nog steeds problemen kent ten gevolge van uw besnijdenis maar haalt geen concrete elementen op dat vlak aan die een terugkeer zouden verhinderen (CGVS I p.32)

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat je noch direct, noch indirect naar Eritrea mag worden teruggeleid, daar er geen geloof gehecht wordt aan jouw bewering te beschikken over de Eritrese nationaliteit.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 14 december 2020 een schending aan van “artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM); artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; art. 48 tot art. 48/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna wet van 15 december 1980); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

Zij stelt “dat verwerende partij zich niet garant kan stellen van het goede verloop van de procedure in Duitsland, noch van de naleving van de nodige procedurele waarborgen in Duitsland”. Zij klaagt aan dat zij in Duitsland “amper 1 uur en 50 minuten verhoord [werd], wat duidelijk onvoldoende was om de nationaliteit en herkomst van verzoekster in detail te onderzoeken (dit blijkt o.a. uit het feit dat verzoekster hier in België integendeel twee keer meer dan 4 uur verhoord werd)” en “dat zij de tolk in Duitsland niet goed verstond”.

Verzoekster wijst erop “dat de Duitse gehoorverslagen, alsook de Duitse weigeringsbeslissing niet vertaald werden naar het Nederlands, dat nochtans de taal is van de huidige procedure”, dat “het administratief dossier alleszins geen vertaling van deze documenten [bevat]” en “dat verwerende partij zelf niet over een vertaling beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing”, waardoor “deze documenten niet voldoende in detail konden worden geanalyseerd door verwerende partij en dat zij, hoe dan ook, niet kunnen worden gebruikt als grondslag voor de bestreden beslissing”.

Zij verduidelijkt dat zij in Duitsland geen document heeft neergelegd om haar Eritrese nationaliteit te bewijzen, maar dat zij na de Duitse weigeringsbeslissing contact opnam “met het Eritrees consulaat in Frankfurt om er een bewijs van haar Eritrese nationaliteit te verkrijgen”. Dit bewijs zou zij hebben neergelegd in de beroepsprocedure die zij echter niet afwachtte alvorens naar België te komen “zodat zij niet weet of haar beroep al dan niet verworpen werd”.

Voor wat betreft het paspoort waarmee zij naar Ethiopië is gereisd, merkt verzoekster op *“dat het om een vals paspoort ging, dat verzoekster gekocht heeft om naar België te kunnen reizen, zoals dit vaker gebeurd”,* maar dat de Duitse asielinstanties aan verzoekster *“bijna geen vragen”* gesteld hebben over dit paspoort waardoor verzoekster niet de kans had *“om zich over de bewijswaarde van dit paspoort te kunnen uitspreken”*.

Aangaande haar tegenstrijdige verklaringen over haar verblijfplaatsen, herhaalt verzoekster *“dat verwerende partij zich niet garant kan stellen voor de procedure in Duitsland en dat de bevindingen in Duitsland hoe dan ook niet als grondslag kunnen dienen om in België te besluiten dat verzoekster niet over de Eritrese nationaliteit beschikt”*. Zij legt uit dat zij in Duitsland en bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“geen tijd”* heeft gehad om haar verschillende verblijfplaatsen te detailleren. Zij meent dat uit haar kennis over Eritrea echter blijkt dat zij er meer dan twee jaar verbleven heeft. Voor wat betreft het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst verzoekster er nog op dat dit *“in het Tigrinya gehouden werd en niet in het Amhaars”*, terwijl het Amhaars haar moedertaal is.

Volgens verzoekster is haar verklaring *“volgens dewelke het voldoende was om in het referendum te stemmen om de Eritrese nationaliteit te verkrijgen, consistent met de algemeen beschikbare informatie betreffende de repatriëringen van Eritreeërs uit Ethiopia”*. Zij herhaalt *“dat zij geen documenten gekregen heeft en dat zij zich ook niet formeel heeft moeten laten registreren voor het onafhankelijkheidsreferendum”* en voert aan *“dat deze procedure enkel van toepassing was in Eritrea zelf en niet voor Eritreeërs in Ethiopië, alleszins niet in Harar, waar zij op dat moment verbleef, aangezien er in Harar maar 5 Eritrese families leefden”*. Zij benadrukt verder dat het referendum bijna 30 jaar geleden plaatsvond *“zodat verzoekster zich de exacte procedure niet herinnert”*.

Verzoekster stelt dat ook Eritreeërs van Ethiopische nationaliteit in 1998 gerepatriëerd werden, zoals zou blijken uit het rapport van Human Rights Watch van januari 2003 (stuk 3). Aldus verzoekster staat haar Eritrese origine centraal *“aangezien niet enkel Eritrese staatsburgers maar ook Ethiopische staatsburgers (weldegelijk van Eritrese origine) gedeporteerd werden en dus hun Ethiopische nationaliteit verloren hebben door hun deportatie”* en wordt deze origine door verweerder niet betwist. Zij klaagt aan dat haar afkomst onvoldoende onderzocht werd. Zij meent dat zij *“niet enkel in de ogen van de Ethiopische autoriteiten, maar ook op basis van de Eritrese wetgeving de Eritrese nationaliteit [heeft]”*. Zij voegt nog toe dat zij *“heel spontane en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd betreffende de deportatie zodat deze niet in twijfel getrokken kan worden”*.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de samenwerkingsplicht en stelt: *“In casu, blijkt duidelijk dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, hoewel dit natuurlijk essentieel is in het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster. Zo was het van essentieel belang dat verwerende partij meer vragen gesteld zou hebben aan verzoekster om werkelijk na te gaan of haar Eritrese origine als geloofwaardig kan worden beschouwd of niet. De Eritrese origine van verzoekster staat in deze zaak inderdaad centraal (zie supra). Dit was des te belangrijker dat verzoekster (i.) geen authentieke identiteitsdocumenten heeft om haar nationaliteit en herkomst te bewijzen, (ii.) wel geprobeerd heeft om haar nationaliteit te bewijzen door de neerlegging van andere documenten (identiteitskaarten van haar familieleden, attest van het Eritrese consulaat in Frankfurt), (iii.) niet naar Eritrea teruggestuurd kan worden zonder een groot risico van schending van artikel 3 van het EVRM te lopen.”*

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“Human Rights Watch, “The horn of Africa War: Mass expulsions and the nationality issue (June 1998 - April 2002)”*.

2.3. Bij aanvullende nota van 31 maart 2021 voegt verzoekster een psychologisch attest van 29 maart 2021 (stuk 1) als *addendum* van het attest dat dateert van 28 september 2020 (stuk 2).

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoekster de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de "*nationaliteit*" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

6. Verzoekster verklaart dat zij op 24 augustus 1974 geboren werd in Adi Kublo (volgens het nationaliteitsattest van de ambassade echter Asmara), toen nog Ethiopië maar sinds 1993 Eritrea, en dat zij op heden de Eritrese nationaliteit heeft. Het komt aan de asielinstanties enkel toe de geloofwaardigheid van deze door haar aangebrachte en beweerde (Eritrese) nationaliteit te toetsen.

De Raad stelt samen met verweerder vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden Eritrese nationaliteit, gezien:

- verzoekster geen bewijskrachtige stukken voorlegt ter staving van haar nationaliteit;
- zij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende, maar dit haar werd geweigerd gezien de Duitse asielinstanties geen geloof hechtten aan haar Eritrese nationaliteit;
- verzoeksters incoherente verklaringen over haar verschillende verblijfplaatsen en over hoe lang en hoe vaak zij in Eritrea woonde geheel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar levensloop;
- haar wisselende verklaringen over haar echtgenoot en het kind onder haar hoede nog meer onduidelijkheid scheppen over haar levensloop;
- verzoeksters stellingen over hoe zij de Eritrese nationaliteit zou hebben verkregen niet stroken met de objectieve informatie in het administratief dossier;
- zij in Duitsland zelfs verklaarde niet eens te weten of zij over de Eritrese dan wel Ethiopische nationaliteit beschikt (Niederschrift über das persönliche Gespräch, vraag 2);
- verzoeksters verklaringen over (identiteits)documenten en (il)legaal verblijf in Ethiopië geenszins geloofwaardig zijn.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat verwerende partij zich niet garant kan stellen van het goede verloop van de procedure in Duitsland, noch van de naleving van de nodige procedurele waarborgen in Duitsland”*. Zij klaagt aan dat zij in Duitsland *“amper 1 uur en 50 minuten verhoord [werd], wat duidelijk onvoldoende was om de nationaliteit en herkomst van verzoekster in detail te onderzoeken (dit blijkt o.a. uit het feit dat verzoekster hier in België integendeel twee keer meer dan 4 uur verhoord werd)”* en *“dat zij de tolk in Duitsland niet goed verstond”*.

De Raad antwoordt dat het niet verboden is dat, in het kader van een tweede verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van het eerste verzoek bekend waren, noch is het verboden om de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures te vergelijken, waaruit het bedrieglijk karakter van het relaas kan worden afgeleid. Dergelijke informatie betreft immers *“specifieke informatie”* conform artikel 48/6, § 4, d).

Verzoekster kan het huidig beroep niet aanwenden om de negatieve beslissing van de Duitse asielinstanties te betwisten. Indien verzoekster meende dat zij in Duitsland onvoldoende gehoord werd en dat er communicatieproblemen waren met de tolk, had zij dit in de beroepsprocedure daar kunnen aanhalen. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster in beroep ging tegen de negatieve beslissing van de Duitse asielinstanties, maar dat zij het land verliet alvorens de uitspraak af te wachten. Zij stelt in het verzoekschrift niet eens te weten *“of haar beroep al dan niet verworpen werd”*. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag echter logischerwijze worden verwacht dat hij een lopende asielprocedure diligent opvolgt of minstens het resultaat ervan afwacht. Dat verzoekster dit heeft nagelaten, relateert dan ook de waarachtigheid van de door haar geschetste vervolging.

7. In het verzoekschrift wordt aangehaald *“dat de Duitse gehoorverslagen, alsook de Duitse weigeringsbeslissing niet vertaald werden naar het Nederlands, dat nochtans de taal is van de huidige procedure”*, dat *“het administratief dossier alleszins geen vertaling van deze documenten [bevat]”* en *“dat verwerende partij zelf niet over een vertaling beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing”*, waardoor *“deze documenten niet voldoende in detail konden worden geanalyseerd door verwerende partij en dat zij, hoe dan ook, niet kunnen worden gebruikt als grondslag voor de bestreden beslissing”*.

Artikel 51/4 §1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de taal van de procedure waarin het onderzoek is gevoerd het Nederlands is en dat de bestreden beslissing genomen is in het Nederlands. Uit voornoemd artikel volgt echter niet dat de informatie waarop verweerder zich beroept in de taal van de procedure dient te worden gesteld of vertaald. De proceduretaal voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, zoals bepaald in voormeld artikel 51/4, § 1 kan aldus niet gelijk worden gesteld met de taal van de informatiebronnen die worden gehanteerd door verweerder. Overigens toont verzoekster niet concreet aan dat het voor haar of de advocaat onmogelijk zou zijn om zelf, of desnoods via derden, kennis te nemen van de inhoud van dit dossier, gelet op het feit dat het Duits een nationale taal is in België. Volledigheidshalve stelt de Raad nog vast dat verzoekster bij het verzoekschrift een niet-vertaald Engelstalig rapport voegt.

8. In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“geen tijd”* heeft gehad om haar verschillende verblijfplaatsen te detailleren.

Het blijkt echter dat de verzoekster om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van haar wordt verwacht dat zij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij haar verblijfplaatsen correct weergeeft. Dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken naliet aan te geven dat zij tussen 1993 en 1997 in Eritrea verbleef en ook enig verblijf in Soedan onvermeld liet, alsook andersluidend aangaf dat zij in 2000 al naar Ethiopië terugkeerde, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

9. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“in het Tigrinya gehouden werd en niet in het Amhaars”*, terwijl het Amhaars haar moedertaal is, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster zelf verklaarde bijstand nodig te hebben van een tolk die de taal Tigrinya beheerst (bijlage 26, 7 november 2018). Op 6 december 2018 werd verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken geïnterviewd in het Tigrinya en kreeg zij de kans verklaringen af te leggen betreffende de procedure, waar zij enerzijds aangaf Tigrinya te spreken, de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk, doch anderzijds dat zij verder in het Amhaars gehoord wilt worden, wat vervolgens ook gebeurde op het Commissariaat-generaal. Het kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet verweten worden een tolk Tigrinya te hebben voorzien aangezien dit door verzoekster gevraagd werd bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming. Bovendien werden verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar voorgelezen en heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Ook bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud werd verzoekster gevraagd hoe het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen maar zij meldde geen communicatieproblemen met de tolk (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities) 31 januari 2020, p. 4)

10. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat haar Eritrese origine centraal staat *“aangezien niet enkel Eritrese staatsburgers maar ook Ethiopische staatsburgers (weldegelijk van Eritrese origine) gedepORTEERD werden en dus hun Ethiopische nationaliteit verloren hebben door hun deportatie”* (stuk 3) en zij meent dat zij *“ook op basis van de Eritrese wetgeving de Eritrese nationaliteit [heeft]”* gezien *“elke persoon die is geboren uit een vader of een moeder van Eritrese afkomst in Eritrea of in het buitenland, een Eritrese staatsburger [is] door geboorte”*.

Te dezen kan de Raad enkel vaststellen dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij in 1974 geboren is in Ethiopië uit Ethiopische ouders aangezien Eritrea ten tijde van haar geboorte (laat staan ten tijde van de geboorte van haar ouders of van haar grootouders) nog niet bestond als onafhankelijk land. Verzoekster kon dan ook onmogelijk van bij haar geboorte of via haar ouders over de Eritrese nationaliteit beschikken. Verzoekster brengt nergens in haar verklaringen enige geloofwaardige elementen aan die erop zouden wijzen dat zij of haar ouders hun Ethiopische nationaliteit zouden hebben verloren en/of de Eritrese nationaliteit zouden hebben verkregen.

11. Dat verzoekster in werkelijkheid over de Ethiopische nationaliteit beschikt blijkt nog uit het feit dat zij legaal met een Ethiopisch paspoort en Duits visum naar Europa is gereisd (verklaring DVZ, vragen 28-29; Niederschrift über die Befragung, vraag 2; Niederschrift über das persönliche Gespräch, vraag 2).

12. Waar het verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht, dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoekster om internationale bescherming zelf rust. Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor *“gedeelde bewijslast”*, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoekster om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoekster om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoekster om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas op coherente wijze toe te lichten, wat zij - gelet op het voorgaande - heeft nagelaten.

13. Verzoekster verwijst naar de bijgebrachte psychologische attesten die melding maken van geheugenverlies en tijdelijke verwardheid “*vooral als ze zich gestrest voelt*”.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p.89).

Inzake verzoekster dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoekster om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen.

Uit de psychologische attesten kan op generlei wijze worden afgeleid dat verzoekster niet in de mogelijkheid zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedures inzake haar verzoek noch dat haar cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast zodat zij in de onmogelijkheid is nuttige verklaringen af te leggen teneinde haar voorgehouden Eritrese nationaliteit te toetsen.

14. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

15. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

16. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde Eritrese nationaliteit niet aantoonst, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de procedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan enkel besluiten dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

17. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS